

Αναγόρευση του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής
κ. Jean-Claude Juncker σε Επίτιμο Διδάκτορα
της Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
13.7.2017 ΜΜΘ
Έπαινος Τιμώμενου, Αναπληρώτρια Πρύτανη Προγραμματισμού & Ανάπτυξης,
Καθηγήτρια Δέσποινα Κλαβανίδου

Αξιότιμε Κύριε Πρωθυπουργέ,
Αξιότιμε Κύριε Πρόεδρε της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,
Εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Αποτελεί ιδιαίτερη τιμή να υποδεχόμαστε απόψε στους κόλπους της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ, του μεγαλύτερου εκπαιδευτικού ιδρύματος της χώρας, τον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Jean -Claude Juncker.

Πριν από 60 χρόνια, στις 25 Μαρτίου 1957, οι ηγέτες 6 Ευρωπαϊκών χωρών (του Βελγίου, της Γαλλίας, της Γερμανίας, της Ιταλίας, της Ολλανδίας και του Λουξεμβούργου) έθεσαν το θεμέλιο λίθο για τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπογράφοντας τη Συνθήκη της Ρώμης με την οποία ιδρύθηκε η «Κοινή Αγορά». Σήμερα, η Ευρωπαϊκή Ένωση των 500 εκατομμυρίων πολιτών και των 28 χωρών, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα ήδη από το 1981, έχοντας διανύσει μια ειρηνική περίοδο 7 δεκαετιών, έχοντας εγκαθιδρύσει τη μεγαλύτερη εσωτερική αγορά στον κόσμο και έχοντας εφοδιάσει την ευρωπαϊκή ήπειρο με ένα ενιαίο νόμισμα, βρίσκεται αντιμέτωπη με μια πλειάδα κρίσεων που για πολλούς φαντάζουν ανυπέρβλητες: τρομοκρατία, Brexit, οικονομική κρίση, προσφυγικό, άνοδος ξενοφοβικών και ευρωφοβικών πολιτικών δυνάμεων...

Σε αυτήν την κρίσιμη καμπή, ανάμεσα στη στασιμότητα, την παρακμή ή την πορεία προς την ανάπτυξη, ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Jean -Claude Juncker, παραμένει αταλάντευτος υπερασπιστής του άρρηκτου δεσμού που πρέπει να συνδέει τα κράτη μέλη μέσα στο ευρωπαϊκό σύνολο και άοκνος οραματιστής μιας Ευρώπης με μεγαλύτερη κοινωνική συνοχή, δημοκρατία, ασφάλεια, ελευθερία και ευημερία. Η πορεία του μέσα από τους ποικίλους ρόλους που υπηρέτησε τόσο σε εθνικό όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο αποδεικνύει με τον πλέον έμπρακτο τρόπο την πίστη του στην προφητική φράση του Ζαν Μονέ, ενός εκ των πατέρων της Ένωσης, σύμφωνα με την οποία *«η Ευρώπη θα διαμορφωθεί μέσα από τις κρίσεις και θα είναι η επιτομή των λύσεων αυτών των κρίσεων»*.

Η σημερινή παρουσία του Προέδρου Juncker ανάμεσά μας, στο πλαίσιο της αναγόρευσής του σε επίτιμο διδάκτορα της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ, μας προσφέρει την ευκαιρία να σκιαγραφήσουμε ορισμένες πτυχές της προσωπικότητάς του, που υπογραμμίζουν την πραγματική του προσήλωση στις ευρωπαϊκές αξίες και τα ευρωπαϊκά ιδεώδη, η καρδιά των οποίων χτυπά με έντονο και σταθερό ρυθμό και στο δικό μας ακαδημαϊκό περιβάλλον.

Η παρουσίαση του τιμωμένου επικεντρώνεται σε τέσσερα, καίρια κατά την εκτίμησή μας, χαρακτηριστικά του γνωρίσματα. Πράγματι, με την απονομή του τίτλου του διδάκτορα

honoris causa στον Jean-Claude Juncker τιμάται ένας πολιτικός με βαθιά προσήλωση στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, ένας σταθερός υποστηρικτής του διαλόγου, ένας υπέρμαχος της κοινωνικής Ευρώπης και ένας διαχρονικός φίλος της Ελλάδας.

1. Γιούνκερ: Ένας παθιασμένος Ευρωπαίος

Ο Jean-Claude Juncker γεννήθηκε στο Redange-sur-Attert, στο Δυτικό Λουξεμβούργο, στις 9 Δεκεμβρίου του 1954 και έζησε μέχρι και την εφηβεία του στα νότια της χώρας και συγκεκριμένα στο Belvaux. Το Λουξεμβούργο βρίσκεται στο κέντρο της Ευρώπης, αλλά έχει υποφέρει στο παρελθόν από τις διαμάχες μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας.

Ο ίδιος συχνά ανακαλεί στη μνήμη του την ιστορία του πατέρα του, ο οποίος σε ηλικία 18 ετών, μετά τη γερμανική εισβολή, στρατολογήθηκε, παρά τη θέλησή του, στο γερμανικό στρατό και, στο πρώτο του ταξίδι μακριά από τα πάτρια εδάφη, βρέθηκε στο ρωσικό μέτωπο. Το γεγονός αυτό επηρέασε βαθύτατα τον Juncker, ο οποίος από πολύ μικρός διδάχθηκε ότι η Ευρώπη ήταν ένα ζήτημα αλληλοκατανόησης και ειρήνης. Ήταν λοιπόν καλά προετοιμασμένος για να ακολουθήσει μια πετυχημένη ευρωπαϊκή πορεία.

Μετά την απελευθέρωση, ο πατέρας του εργάστηκε στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα στα νότια του Λουξεμβούργου και υπήρξε δραστήριος συνδικαλιστής. Η εκβιομηχάνιση του Λουξεμβούργου φέρνει στο δρόμο του Ιταλούς και Πορτογάλους μετανάστες, νέες γλώσσες, νέες εμπειρίες, αλλά και μία ακλόνητη πεποίθηση, ότι η Ευρώπη της Ειρήνης ενώνει. Έτσι, η μετέπειτα ζωή του Προέδρου Juncker σημαδεύτηκε από μια "τριπλή πατρική κληρονομιά", στην οποία παρέμεινε πάντα πιστός: την δέσμευση και προσήλωση στην Ευρώπη, την Ειρήνη και την Κοινωνική Πρόοδο.

Ο ίδιος δεν παραλείπει να υπενθυμίζει τον θαυμασμό του για την γενιά των γονιών του, οι οποίοι, έχοντας υποστεί τον πόλεμο, στη συνέχεια κατάφεραν να κάνουν την Ειρήνη πράξη, και να θέσουν τα θεμέλια για την οικοδόμηση της Ενωμένης Ευρώπης. Για πρώτη φορά στην ιστορία, άνθρωποι με όραμα κατάφεραν να μετατρέψουν το μεταπολεμικό ιδεώδες - «Όχι πια πόλεμος» - σε ένα πολιτικό πρόγραμμα που ενώνει μέχρι σήμερα εκατομμύρια Ευρωπαίους στην υπεράσπιση κοινών αξιών. Αναμφίβολα, η Ευρώπη της συμφιλίωσης, του συμβιβασμού, η Ευρώπη της κατανόησης, έχει διαδραματίσει κεντρικό ρόλο στον πολιτικό βίο του Juncker.

Ο Πρόεδρος Juncker έχει επίσης μια απολύτως ευρωπαϊκή παιδεία: Γυμνάσιο στο Βέλγιο, Baccalauréat στο Λουξεμβούργο, στη συνέχεια πανεπιστημιακές σπουδές στη Νομική Σχολή του Στρασβούργου: «Πόλη σύμβολο της γαλλο-γερμανικής συμφιλίωσης», «σταυροδρόμι πολυάριθμων φιλοδοξιών και ευρωπαϊκών οραμάτων». Σ' αυτή την πόλη της Αλσατίας μάλιστα, γνώρισε τη σύζυγό του, Christiane Frising.

Στα σχολικά του χρόνια, σπούδασε Αρχαία Ελληνικά, αλλά μόνο για 6 μήνες. Και όπως παραδέχεται ο ίδιος, επέλεξε τα Λατινικά που ήταν πιο εύκολα από τα αρχαία ελληνικά, αλλά και πιο κατάλληλα για τις νομικές σπουδές που επιθυμούσε να ακολουθήσει όπως και για την

καλύτερη κατανόηση της αρχιτεκτονικής του ρωμαϊκού δικαίου. Ο ίδιος δηλώνει: «Έγινα νομικός επειδή μου αρέσει ο ορθολογισμός, μου αρέσει η νομική λογική. Λατρεύω την ελληνική ανακάλυψη του ορθολογισμού, γιατί εξακολουθώ να πιστεύω ότι η ευρωπαϊκή οικοδόμηση, είναι και αυτή μια ορθολογική υπόθεση, αλλά δεν είναι μόνο ορθολογική, είναι επίσης συναισθηματική. Θα πρέπει να διαθέτουμε και τα δύο για να κατανοούμε όλες τις διαστάσεις της».

Σε όλη τη διάρκεια της μακρόχρονης πολιτικής του πορείας δίνει σταθερά προτεραιότητα στην κατανόηση μεταξύ των γενεών, καθώς πιστεύει ότι οι νέοι δεν πρέπει να χάνουν το ενδιαφέρον τους για το παρελθόν, αλλά να γνωρίζουν την ιστορία της γενιάς των γονιών τους, η οποία υπήρξε μια ιστορία πολέμου και δυστυχίας, αλλά και μεγάλων επιλογών. Ο Πρόεδρος Juncker προτείνει να εξηγήσουμε καλύτερα στους νέους ότι το μέλλον τους βρίσκεται εντός της Ευρώπης, καθώς όπως δηλώνει: «Είμαι πεπεισμένος ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση συνιστά τη δύναμη των κρατών μελών που τη συνθέτουν. Πιστεύω ότι μεμονωμένα, τα κράτη δεν είναι πλέον σε θέση να διατυπώσουν απαντήσεις στις ερωτήσεις του σήμερα και του αύριο». Και υπενθυμίζει συνεχώς ότι η Ευρώπη δεν είναι κάτι προφανές, αλλά ότι θα πρέπει να παραμείνει μια συνειδητή επιλογή, ένας στόχος.

Χαρακτηριστική της βαθιά ριζωμένης πίστης του ότι οι νέοι αποτελούν το μέλλον της ενωμένης Ευρώπης είναι και η έμπρακτη υποστήριξή του στο πρόγραμμα κινητικότητας φοιτητών ERASMUS που συμπλήρωσε πρόσφατα τα 30 του χρόνια με τη συμμετοχή 9 εκατομμυρίων ατόμων. «Κάθε ευρώ που επενδύουμε στο Erasmus, θεωρεί ο Πρόεδρος Juncker, είναι επένδυση στο μέλλον — στο μέλλον ενός νέου ανθρώπου και στο μέλλον της ευρωπαϊκής ιδέας. Διότι το να ανακαλύπτει κάποιος την Ευρώπη μέσα από τις σπουδές και την εργασία συνεπάγεται, παράλληλα, ότι μαθαίνει και να την αγαπά σταθερά και διαχρονικά».

2. Γιούνκερ: Ένας σταθερός υποστηρικτής του διαλόγου, με βαθιά προσήλωση στην Ιδέα της Ενωμένης Ευρώπης

Η ενασχόληση του Προέδρου Juncker με την πολιτική ξεκίνησε το 1974, όταν στα 20 του χρόνια έγινε μέλος του Χριστιανοκοινωνικού Λαϊκού Κόμματος του Λουξεμβούργου και με την πρώτη του συμμετοχή σε κυβέρνηση στην ηλικία μόλις των 28 ετών. Αυτή η πολιτική μακροζωία τον καθιστά ζωντανή μνήμη των μεγάλων ευρωπαϊκών επιτευγμάτων των τελευταίων δεκαετιών. Για τον Πρόεδρο Juncker «Η Ευρώπη πρέπει να λαμβάνει υπόψη την εθνική συνιστώσα. Τα Έθνη δεν είναι προσωρινές εφευρέσεις της ιστορίας. Οι ευρωπαίοι πολίτες δεν θέλουν να δημιουργήσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Οι εθνικοί πατριωτισμοί μπορούν να συνυπάρχουν, χωρίς προβλήματα, αν τέμνονται και επεκτείνονται προς την άλλη διάσταση, εκείνη του Ευρωπαϊκού πατριωτισμού». Διαχρονικά ο Jean -Claude Juncker έχει δικαιωθεί στη διαπίστωσή του ότι η Ευρώπη δεν μπορεί να λειτουργήσει παρά μόνο εάν είμαστε σε θέση να διαχειριστούμε τις διαφορές μας στο πλαίσιο ενός διαλόγου, με στοχευμένες δράσεις για το καλό του συνόλου.

Η πολιτική σταδιοδρομία του Προέδρου Juncker είναι πλούσια και μοναδική: Ήδη από το 1982 ανέλαβε Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και συνέχισε ως Υπουργός

Εργασίας και Υπουργός Προϋπολογισμού το 1984. Το 1989 αναλαμβάνει το Υπουργείο Οικονομικών, θέση που θα διατηρήσει για 20 χρόνια, έως το 2009.

Το 1991, ως προεδρεύων του Συμβουλίου ECOFIN, ο Juncker γίνεται ένας από τους κύριους αρχιτέκτονες της Συνθήκης του Μάαστριχτ, και ειδικότερα της πτυχής που αφορά στην οικονομική και νομισματική ένωση. Ο Juncker ήταν αυτός που διέσωσε τις διαπραγματεύσεις για την Οικονομική και Νομισματική Ένωση τον Μάιο του 1991, κατά την άτυπη Σύνοδο των υπουργών Οικονομικών των τότε δώδεκα χωρών μελών στο Λουξεμβούργο. Τον Φεβρουάριο του επόμενου έτους (1992), ο Jean-Claude Juncker έθεσε την υπογραφή του στη Συνθήκη του Μάαστριχτ, και αποτελεί σήμερα τον μοναδικό εν ενεργεία πολιτικό, από εκείνους που υπέγραψαν τη Συνθήκη που γέννησε το ευρώ.

Ας μη ξεχνάμε ότι εκείνη την εποχή, η ιδέα μιας νομισματικής ένωσης στην Ευρώπη φαινόταν κάτι ουτοπικό σε παγκόσμιο επίπεδο. Κανείς, και κυρίως οι ΗΠΑ, δεν πίστευε ότι πρόκειται να πραγματοποιηθεί. Ο Πρόεδρος Juncker έχει δημοσιοποιήσει ένα χαρακτηριστικό πραγματικό περιστατικό της εποχής. Κατά τη διάρκεια επίσημης επίσκεψής του στην Ουάσιγκτον το 1995, μετά τη συνάντηση με τον Πρόεδρο Κλίντον, ο υπουργός οικονομικών Ρόμπερτ Ρούμπιν του ζητά να μιλήσουν λίγο για την Ευρώπη. Ο Juncker αναφέρεται αμέσως στο προφανές: Την προοπτική του ενιαίου νομίσματος. Ο Ρούμπιν τον διακόπτει και του λέει: «Όχι, όχι, θα ήθελα να μου πείτε για την ένταξη της Τουρκίας!» Για την τότε αμερικανική διοίκηση, το ενιαίο νόμισμα ήταν κάτι το αδύνατο, το εξωπραγματικό. Σήμερα, το ευρώ είναι μια πραγματικότητα, επειδή υπήρξαν άνθρωποι που πίστεψαν σε αυτό το εγχείρημα, με τον ίδιο τρόπο που οι πρωτοπόροι της Ευρωπαϊκής Ένωσης είχαν πιστέψει στην ειρήνευση και την ένωση της Ευρώπης.

Τον Ιανουάριο του 1995, ο Juncker εκλέγεται, στα 40 του, πρωθυπουργός του Λουξεμβούργου, διατηρώντας παράλληλα το χαρτοφυλάκιο των Οικονομικών Υποθέσεων. Μετά από 3 συνεχόμενες επανεκλογές, παραμένει στο αξίωμα του πρωθυπουργού έως το 2013, συμπληρώνοντας θητεία 18 ετών.

Τον Δεκέμβριο του 1996, ο Juncker γίνεται ο «ήρωας του Δουβλίνου», σύμφωνα με τα πρωτοσέλιδα του διεθνούς Τύπου, επιτυγχάνοντας μια λεπτή διαμεσολάβηση μεταξύ του Καγκελάριου της Γερμανίας Χέλμουτ Κολ και του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Ζακ Σιράκ, σχετικά με το Σύμφωνο Σταθερότητας που συνοδεύει την οικονομική και νομισματική Ένωση.

Η Λουξεμβουργιανή Προεδρία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1997 δίνει την ευκαιρία στον Jean-Claude Juncker να αναδείξει τις φιλοδοξίες του για μια πιο κοινωνική Ευρώπη.

Κατά το πρότυπο της Αριστοτελικής αρχής ότι η λογική μεσότητα, η αναλογία μέσου και σκοπού, αποτελεί την αρετή κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας, ο Πρόεδρος Juncker θεωρεί ότι η Ευρώπη θα πρέπει συνεχώς να επιδιώκει την αναζήτηση του κοινού συμφέροντος και όχι την ανάδειξη των συγκρούσεων των εθνικών συμφερόντων, όσο δικαιολογημένα και αν φαίνονται αυτά ενταγμένα σε μία μεμονωμένη και εθνική προοπτική.

3. Γιούνκερ: Ένας υπέρμαχος της κοινωνικής Ευρώπης

Αναζητώντας το πολιτικό στίγμα του Jean-Claude Juncker, θα μπορούσαμε να τον χαρακτηρίσουμε ως τον πολιτικό της κοινωνικής Ευρώπης. Έχοντας υπερβεί τον παραδοσιακό συντηρητικό πολιτικό χώρο που τον ανέδειξε σε εθνικό επίπεδο, διακηρύσσει ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται αποκλειστικά από τη σκοπιά της οικονομικής λογικής. Η αγορά από μόνη της δεν δημιουργεί αλληλεγγύη, ούτε μεταξύ των ανθρώπων αλλά ούτε και μεταξύ των λαών. Η στάση αυτή αποτέλεσε την πυξίδα των δράσεων του ως επικεφαλής του Eurogroup.

Κατά την πρώτη συνεδρίαση του Eurogroup στο Senningen του Λουξεμβούργου, τον Ιούνιο του 1998, ο πρωθυπουργός και υπουργός Οικονομικών του Λουξεμβούργου Jean-Claude Juncker εξελέγη πρώτος πρόεδρος της άτυπης Συνόδου των υπουργών Οικονομικών των χωρών μελών της ζώνης του ευρώ, και παρέμεινε στην προεδρεία του Eurogroup μέχρι το 2013. Ο ρόλος του στην ασφαλή έξοδο της Ευρώπης από την οικονομική κρίση ήταν καταλυτικός. Μάλιστα, σε ό,τι αφορά τα καθ' ημάς, οι παρεμβάσεις του στο ελληνικό ζήτημα υπήρξαν καίριες και καθοριστικές στις πλέον κρίσιμες στιγμές.

Κορυφαία στιγμή στην ευρωπαϊκή πολιτική διαδρομή του Jean-Claude Juncker αποτελεί η εκλογή του ως Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 15 Ιουλίου 2014. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να υπογραμμιστεί ότι είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της Ένωσης που, με βάση τη Συνθήκη της Λισαβόνας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέλεξε- και όχι απλώς ενέκρινε- τον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η οικοδόμηση μιας δικαιότερης Ευρώπης και η ενίσχυση της κοινωνικής της διάστασης αποτελούν βασική προτεραιότητα για την Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπό την ηγεσία του Jean-Claude Juncker. Ο ίδιος υποστηρίζει ότι «η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν μπορεί να οικοδομηθεί χωρίς τη συμβολή των εργαζομένων» και ότι «συνιστά σοβαρό ιστορικό λάθος, να θεωρούμε ότι η εργατική τάξη, οι μεσαίες τάξεις, οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις δεν είναι στον πυρήνα όσων οικοδομούν την Ευρώπη». Σε εφαρμογή αυτών των απόψεων, ο Πρόεδρος Juncker πρότεινε τη δημιουργία ευρωπαϊκού πυλώνα κοινωνικών δικαιωμάτων, ο οποίος ορίζει 20 βασικές αρχές και καίρια δικαιώματα για τη στήριξη της καλής λειτουργίας και της δίκαιης διάστασης των αγορών εργασίας.

Άλλο αξιοσημείωτο παράδειγμα της προσήλωσης του Προέδρου Juncker στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων των Ευρωπαίων πολιτών αποτελεί η επιβολή από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή δυσθεώρητων προστίμων σε πολυεθνικές επιχειρήσεις, που είχαν συνάψει συμφωνίες φοροαπαλλαγής με κυβερνήσεις κρατών-μελών. Με την στάση αυτή, της προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού σε ευρωπαϊκό επίπεδο, δεν δίστασε να διαφοροποιηθεί και από την δική του προσωπική επιλογή, όταν παλαιότερα ως Υπουργός Οικονομικών του Λουξεμβούργου είχε συνάψει τέτοιες συμφωνίες με πολυεθνικές επιχειρήσεις.

Όταν το 2014 ξεκίνησε η θητεία αυτής της Επιτροπής, κανένας δεν υπολόγιζε ότι από τους πρώτους μήνες θα βρεθεί αντιμέτωπη με το Brexit, την κρίση Ρωσίας-Ουκρανίας, το

μεταναστευτικό και το προσφυγικό, την τρομοκρατία και την άνοδο του λαϊκισμού. Μια "πολυκρίση" που ήρθε να προστεθεί στην ήδη απαιτητική ημερήσια διάταξη της υλοποίησης των δέκα στρατηγικών πολιτικών προτεραιοτήτων που είχε αναγγείλει ο πρόεδρος Juncker ως βάση του προγράμματός του το καλοκαίρι του 2014 .

Απέναντι σε αυτήν την "πολυκρίση", η Επιτροπή Juncker αποδείχτηκε ιδιαίτερα ανθεκτική, διαψεύδοντας τις Κασσάνδρες που στοιχημάτιζαν στην αρχή του τέλους για την Ευρώπη. Τα πρώτα θετικά αποτελέσματα είναι πλέον ορατά και οι προσπάθειες εντείνονται στο μέτωπο της υλοποίησης μεγάλων αποφάσεων, όπως το επενδυτικό σχέδιο Γιούνκερ, η κατάργηση του roaming, η συμφωνία με τον Καναδά και άλλα.

Η πολυετής και πολυεπίπεδη συνεισφορά του Jean-Claude Juncker στην ευρωπαϊκή ενοποίηση έχει αναγνωριστεί με πολλά βραβεία, συμπεριλαμβανομένου του εγνωσμένου κύρους βραβείου Καρλομάγνος. Αξίζει να επισημανθεί ότι ο τίτλος του επίτιμου διδάκτορα του έχει ήδη απονεμηθεί από πληθώρα πανεπιστημίων στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

4. Γιούνκερ: Ένας διαχρονικός φίλος της Ελλάδας

Ολοκληρώνοντας την παρουσίαση του τιμωμένου, είναι ιδιαίτερα σημαντικό να αναφερθούμε στα θέματα που τον συνδέουν με την Ελλάδα. Ο Πρόεδρος Juncker επιμένει αταλάντευτα ότι η αμφισβήτηση της θέσης της Ελλάδας στον πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ευρώ μόνο ηττημένους θα έχει και για τις δυο πλευρές. Ο ίδιος έχει συμβάλει καταλυτικά στην αποκατάσταση του ελλείμματος της εμπιστοσύνης, που χάνεται εύκολα και κερδίζεται δύσκολα. Για τον σημερινό Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής η Ελλάδα αποτελεί αναπόσπαστο μέλος της ευρωπαϊκής οικογένειας και το όραμα του είναι αυτή η οικογένεια να σταθεί ενωμένη και πιο ισχυρή από ποτέ, σε μια Ευρώπη που θα προστατεύει και θα υπερασπίζεται τους πολίτες της. Εδώ στην Ελλάδα κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τη συγκινησιακά φορτισμένη φράση του Jean-Claude Juncker «*Η Ελλάδα είναι Ευρώπη και η Ευρώπη είναι Ελλάδα*». Δεν παραλείπει άλλωστε να δηλώνει με υπερηφάνεια ότι ο ελληνικός λαός είναι στην καρδιά του. Δεν πρόκειται για φραστικό σχήμα, καθώς έχει επανειλημμένα δηλώσει δημόσια ότι αναγνωρίζει τις θυσίες του ελληνικού λαού και έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στους Έλληνες και την Ελλάδα.

Ως πρώην πρόεδρος της Ευρωμάδας, ο Juncker γνωρίζει από πρώτο χέρι πόσο δύσκολη ήταν η εξεύρεση μιας πορείας προς την ανάπτυξη για τις χώρες που βρέθηκαν στη δίνη της οικονομικής κρίσης, όπως η Ελλάδα. Οι πολιτικοί ηγέτες στις χώρες αυτές έδειξαν όμως ευρωπαϊκή υπευθυνότητα και έλαβαν τις αναγκαίες αποφάσεις, οι οποίες αποφέρουν ήδη αποτελέσματα.

Εκτός από την οικονομική κρίση, η χώρα μας όμως πρωταγωνιστεί δυστυχώς και σε μία δεύτερη κρίση που πλήττει την Ευρωπαϊκή Ένωση - τη μεταναστευτική - όπου η Επιτροπή Juncker εκφράζει από την πρώτη στιγμή έμπρακτα και αποφασιστικά την αλληλεγγύη προς την Ελλάδα και τους Έλληνες.

Κυρίες και κύριοι,

Έχοντας διανύσει περίπου το μισό της θητείας του ως Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, τα επιτεύγματα του Juncker είναι ήδη πολλά και σημαντικά. Έχει ήδη παρουσιάσει πάνω από το 70% των πρωτοβουλιών που είχε θέσει στο εκλογικό του πρόγραμμα και συνεχίζει να προωθεί αποφάσεις που αποβλέπουν στη βελτίωση της ζωής των πολιτών, την τόνωση της δημιουργίας θέσεων εργασίας και την οικονομική ανάπτυξη. Είναι φανερό ότι στο τέλος της πενταετούς θητείας του, τον Οκτώβριο του 2019, επιθυμεί να αφήσει μια ισχυρή κληρονομιά για την Ευρωπαϊκή Ένωση και να ικανοποιήσει τις προσδοκίες των Ευρωπαίων πολιτών για μια συνύπαρξη δικαιοκρατούμενη, δημοκρατική, αφοσιωμένη στην πρόοδο και την ευημερία.

Αξιότιμε κ. Πρόεδρε της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,

Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης γιόρτασε πρόσφατα τα 90 και πλέον χρόνια λειτουργίας του. Το πανεπιστήμιό μας σχεδιάστηκε και ιδρύθηκε για να αποτελεί το προπύργιο εξωστρέφειας και νεωτερισμού ανάμεσα στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας, με σαφή ευρωπαϊκό προσανατολισμό, γεγονός που αποδεικνύεται, μέχρι και σήμερα από τις δεκάδες συνεργασίες με Ευρωπαϊκά πανεπιστήμια και οργανισμούς, τον μεγάλο αριθμό ευρωπαϊκών ερευνητικών προγραμμάτων που υλοποιεί, την πλέον πολυάριθμη ελληνική συμμετοχή στο πρόγραμμα Erasmus, τις πρωτιές των φοιτητών του σε πολυάριθμους ευρωπαϊκούς διαγωνισμούς, καθώς και την αξιολογηθή θέση που κατέχει στις Ευρωπαϊκές και παγκόσμιες κατατάξεις.

Η τιμητική απόδοση σήμερα σε εσάς του τίτλου του επίτιμου διδάκτορα της Νομικής Σχολής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης αποτελεί έμπρακτη αναγνώριση της πολύχρονης προσφοράς σας στην πρωταρχία των αξιών του ευρωπαϊκού πολιτικού και νομικού πολιτισμού. Ταυτόχρονα είναι επιβεβαίωση της επιλογής της ακαδημαϊκής κοινότητας του ΑΠΘ να πορεύεται με τις ίδιες ευρωπαϊκές αξίες.

Αγαπητέ κ. Jean -Claude Juncker,

Σας τιμούμε σήμερα διότι αναγνωρίζουμε στο πρόσωπό σας τον ηγέτη που ενσαρκώνει τις ιδέες και τις αξίες της σύγχρονης Ενωμένης Ευρώπης, τις οποίες μοιραζόμαστε μαζί σας όλοι εμείς οι Έλληνες Ευρωπαίοι πολίτες.